

Sobre l'obertura de la nova llibreria Ona

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 1 de juny de 2020

La setmana passada es van obrir dues coses importants. Cadascú tindrà les seves preferències, però totes dues són importants pel que signifiquen. La primera ens l'han passat per totes les televisions i mitjans a totes hores, es tracta de l'obertura de les terrasses de bars i restaurants a les regions sanitàries de la ciutat de Barcelona i de les seves regions metropolitanes nord i sud.

La segona, és l'obertura de la nova llibreria Ona, de 800 metres quadrats i dedicada exclusivament a llibres i música en català. També se n'ha parlat, però molt menys que de l'obertura de les terrasses per fer el cafè o la cervesa. Serà aquesta preferència un senyal d'alguna cosa?

L'obertura de les terrasses és un bon senyal. Tots sabem per què. I hem de celebrar que ja s'hagi pogut fer. Que els delerosos del cafè, la cervesa o l'entrepà hagin pogut satisfer les seves ànsies. Veure gent amb cara de felicitat, no tant per la beguda com per retrobar-se amb les amistats, fa goig i que per molts anys puguin fer-ho i que els amos i treballadors d'aquests establiments puguin tornar a guanyar-se la vida encara en fa més. Tant de bo aviat puguin obrir tots, no tan sols bars i restaurants, sinó tota mena d'establiments, negocis i activitats que permetin als ciutadans viure dignament.

Diuen, però que la cosa no serà fàcil, encara que hi ha versions contradictòries, fet al qual ja estem avesats, sobre la crisi purament sanitària. Que si ha vingut o no de la Xina, que si hi és per quedar-se, que si hi haurà rebrots, que si no, que si els infectats i traspassats han estat n o $(n \pm 3.000)$. Em sembla que els qui hem viscut algunes crisis econòmiques sabem que després d'una pujada ve una baixada, o

al revés. Això els que no entenem d'economia, perquè els que se suposa que hi entenen també van de bòlit i la qüestió és sortir als mitjans donant la seva versió tant si ell o ella se la creu o no. És com els experts que expliquen el "seu" perquè dels alts i baixos de la borsa. Ningú no se'n recorda del que van dir la darrera vegada, faci sis mesos o cinc anys.

La realitat actual és el panorama de les cues a ONG i entitats socials per rebre una bossa amb aliments. I no parlem de l'Àfrica o de l'Índia, parlem de Barcelona, Girona o Granollers. Això és ara. Fins quan durarà? Però si ja passava, en menor escala, abans d'aquesta pandèmia! Els pobres eren invisibles però hi eren. Diuen que aquesta crisi ens farà reflexionar. Espero que sí. Però, quant durarà aquesta reflexió? Fins que les classes anomenades mitjanes no hagin d'anar a la cua del menjar?

No vull caure en la temptació de criticar el com ho han fet els governs. Em seria molt fàcil; ja sabeu que massa sovint ho faig. No és que no vulgui desagradar a alguns, és que crec que en aquests moments el que cal és fer pinya per acabar amb les morts i els contagis. És hora de donar suport a la recerca de tractaments i vacuna. És hora de donar un tomb a l'economia i no tan sols fer-la créixer, sinó fer-la més justa; que el creixement i els seus fruits siguin distribuïts equitativament entre tots. Estat de benestar? Estat just! Quan tot això estigui solucionat tornarem a parlar del nostre dret a l'autodeterminació i, llavors, molt més seriosament. No oblidem...

No vull criticar els qui ens toquen més directament, però voldria reiterar i remarcar l'avís que tots els qui l'han volgut veure l'han vist. Què passa als EUA, Brasil, Veneçuela o Rússia? La Xina per a mi és un misteri, per tant no m'hi fico. Els quatre països citats, teòricament, són democràtics, hi ha eleccions (recordem Hitler). El que diu i fa el Trump és un seguit de barbaritats. El que fa Bolsonaro, per mi, és encara pitjor. El que fa Maduro és el mateix, però amb

l'etiqueta d'esquerres. El que fa Putin, no ho sabem prou, però regalima autoritarisme, extremisme, propi de sàtrapes, com tots els citats. Compte! Aquest és un dels grans perills de la humanitat, l'extremisme, juntament amb el canvi climàtic, del qual els citats sàtrapes tampoc en fan cas.

M'he alegrat de l'obertura de les terrasses però, personalment, he sentit una gran alegria i esperança quan he vist que es feia realitat l'obertura de la nova llibreria Ona. En els temps que corren això és una heroïcitat, per tractar-se de llibres, de llibres en català i de 800 metres quadrats; sé de què parlo. Que el Sr. Tatxo Benet té molts diners? Doncs me n'alegro i me n'alegro més si en dedica una part a una obra cultural i de país com obrir una llibreria en català en plena pandèmia. Li desitjo molta sort. Parlar de la gran llibretera Montserrat Úbeda és parlar d'una amiga, però d'una amiga que sé del peu que calça. Mai no ha renunciat al llibre ni a Catalunya. Des de la Gran Via al Carrer Gran de Gràcia i ara a Pau Claris. Deu haver patit molt, però la recompensa que es mereix és tan gran que no sé si entre tots l'hi arribarem a pagar.

Ahir no vaig poder anar a la inauguració perquè estic confinat en una regió sanitària diferent de Barcelona ciutat, però quan vagi a Barcelona, després dels fills, nets i també dels "propis llibres", aniré a l'Ona a fer una gran abraçada a la Montserrat i, com faig sempre que vaig a una llibreria, encara que no sigui pròpia, sortiré almenys amb un llibre. Hem sacrificat i sacrificarem la nostra llibertat per la salut pública, la de tots. Ara toca sacrificar-nos per la justícia social i la cultura. La cultura que ens farà lliures.